

Per a molts empresaris industrials l'arribada de l'agost és sinònim d'inventari mental sobre la seva organització, de revisió a fons, de posada a punt per a la propera temporada. Analitzaran què tenen i quines perspectives s'albiren; si, en tornar de vacances, caldrà invertir més en campanyes comercials o en maquinària, si s'hauran d'estrènyer més el cinturó, si s'haurà d'anar a la recerca de noves oportunitats. Lluny de la pressió del dia a dia, prendrà les decisions estratègiques i operatives que cregui més adients d'acord amb la situació del seu sector i de la seva empresa.

L'entorn més global, sotmès a una inestabilitat política gairebé crònica, no ofereix als empresaris motius per a l'optimisme. El preu del petroli es manté alt i els costos se'n ressenten; les borses puguen i baixen fins al punt que l'inversor ha esdevingut un escèptic; la força de l'euro fa menys rendibles els esforços per exportar; la competència creix sense aturador, mentre els ulls es posen, intranquils, en l'abast de l'empenta del gegant xinès, en els resultats de les eleccions de finals d'any als Estats Units, en les xifres del dèficit, d'inflació i de creixement dels Estats més poderosos d'Europa.

Fa temps que han passat a la història les previsions segures; la incertesa domina els mercats. En l'àmbit

Inventari

MODEST GUINJOAN / JOSEP MARIA LLAURADOR

estatal les millores són petites i lentes. Lligada pel dèficit d'infraestructures i abocada aparentment a l'especialització turística, l'economia catalana, segons un estudi –un altre, ara elaborat per l'Institut Valencià d'Investigacions Econòmiques–, no ha aconseguit mantenir la seva quarta posició de fa uns vint anys en l'índex de desenvolupament socioeconòmic; no només perd tres llocs –la Rioja, Aragó i Castella i Lleó li passen al davant–, sinó que, durant aquest llarg període, ha estat la segona pitjor comunitat –només supera Cantàbria!– en l'evolució de l'esmentat índex. Si les autonomies més desfavorides tendeixen a equilibrar les diferències respecte a les més desenvolupades amb un índex de creixement superior, no és a costa de bascos i navarresos –que continuen segons i tercers, respectivament– ni encara menys de Madrid, que, amb un 3% més que Catalunya i amb tots els avantatges –ja se sap que diners crida diners– i inconvenients –les desigualtats socials són més evidents– que això li suposa, ha

assolit un creixement quasi galàctic.

I si tanquem més el cercle fins a l'entorn més proper, ens trobem, entre altres aspectes, un país castigat per les deslocalitzacions que l'han esquitxat durant el primer semestre (i probablement això només és l'aperitiu!), amb el

cost social que impliquen, amb unes organitzacions empresarials queixoses –com si la cosa vingués d'ara...– i amb un govern que es refia del tarannà i les bones paraules d'un nou govern central, mentre els governants de Madrid, València i Mallorca es carreguen l'Arc Mediterrani en bé del seu Eix de Prosperitat, i, finalment, hi ha uns empresaris que resumeixen en poques paraules aquella sensació que “la cosa està difícil”.

Són moltes coses per pensar, moltes coordenades a tenir en compte. I, per bé que hi ha també signes d'una tímida recuperació, l'entorn ofereix més interrogants que una altra cosa. En les actuals circumstàncies i sota l'efecte de factors tan diversos, ningú ja no creu en consells amb garanties d'èxit. Durant les estones de lleure, els empresaris del país hauran de tornar a confiar en la seva intuïció i en la seva experiència. Ningú no ho farà per ells. Com han fet i amb èxit provat en moments tan difícils com els actuals o més.